

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Варна, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело №
20233110109750 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Ищецът по делото **Е. В. Б., ЕГН *******, с постоянен адрес: ***, чрез
процесуален представител адвокат от АК Варна - В. Д. , със съдебен адрес: *** е сезирал РС
Варна с искова молба с правно основание **чл. 86, ал.1 ЗЗД** против ответното дружество „**П.-**
Т.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от А. Ф. А..

Ищецът е основал исковата си молба на следните правно релевантни факти и
обстоятелства:

Твърди се, че на 18.03.2022 г. е предявен иск срещу „****“ АД за осъждане на
ответника да заплати на Е. В. Б. сума в размер на 5000.00 лева (пет хиляди лева),
представляваща частичен иск от 15 000.00 лева (петнадесет хиляди лева), представляваща
обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания,
психо - емоционален шок и физически дискомфорт. в резултат от причинените травматични
увреждания при трудова злополука на 10.05.2019 г. в „****“ АД, ведно със законната лихва
върху главницата, считано от 17.03.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, с правно
основание по чл.200, ал.1 от КТ.

С влязло в сила Решение № 3859/08.12.2022г., постановено по гр. дело №
20223110103508 на ВРС, XXXV състав, „****“ АД било осъдено да заплати на Е. В. Б.,
сумата от 4500 лева. представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди,
изразяващи се в претърпени болки и страдания, настъпили в резултат от трудова злополука
от 10.05.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране
на исковата молба - 18.03.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, на

основание чл. 200, ал. 1 КТ.

Въпросът за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди бил разрешен с влязлото в сила решение по гр. д. № 20223110103508 по описа на ВРС.

Настоящия иск ищецът е предявил във ВРС на **28.07.2023 г.** за присъждане на **мораторна лихва по чл. 86 от ЗЗД.**

Претенцията е за заплащане на сумата от **747.50 лева**, изчислена върху сумата от 4500 лева за периода от **28.07.2020 г.** до предявяване на исковата молба в съда - до **17.03.2022г.**

Ищецът сочи още, че по силата на чл.111, буква „в“ ЗЗД са погасени лихвите за периода преди 10.05.2019 г. до 27.07.2020 г., поради което искането за присъждане на законна лихва е от 28.07.2020 г. до 17.03.2022 г. /датата преди завеждане на гр. дело №

3508/2022 г. на ВРС, 35 състав./

С Решение № 217/25.07.2013 г. по гр. дело № 1038/2012 г. на ВКС, IV г.о., постановено по чл. 290 ГПК по правния въпрос : от кой момент следва да се присъди законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, пояснява ищеца чрез процесуалния си представител, че е прието, че страните по едно правоотношение трябва да изпълняват задълженията си по него, включително в уговорения или в предвидения в закона срок, с настъпването на който вземането става изискуемо. Ако длъжникът не изпълни точно задължението си , кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата. Ако не е изпълнено в срок парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато задължението произтича от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана, т. е. той дължи от момента на настъпване на увреждането. Лихвата, като обезщетение при неизпълнение на вземане за неимуществени вреди, произтичащо от деликт е дължима от момента на настъпване на правопораждащия вредите юридически факт - увреждането, а не от момента на влизане в сила на съдебен акт за определяне размера на обезщетението.

Субсидиарно приложение намирали тези правила и при отговорността на работодателя за неимуществени вреди, причинени на работника /служителя вследствие на трудова злополука или професионално заболяване, по силата на препращащата разпоредба на чл. 212 КТ. Следователно, във всички случаи лихва се дължала от датата на увреждането, като от ищеца зависело по какъв начин да предяви това вземане - като законна лихва върху присъдената сума от датата увреждането до окончателното плащане, или като отделен иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД с посочен период с начална и крайна дата, съчетано с искане за присъждане на законната лихва от датата на исковата молба до окончателното плащане, (в този смисъл ищецът се позовава на Решение № 221 от 16.03.2021 г. по гр. д. № 3869/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о.).

При тези фактически твърдения , подкрепени и с практиката на ВКС по реда на чл. 290 ГПК, ищецът е отправил следното **искане** до съда:

да бъде постановено Решение по силата на което ответника „***“, АД ЕИК да бъде

осъден ДА ЗАПЛАТИ на ищеца Е. В. Б., ЕГН ***** **лихва за забава** в размер на **747.50** (седемстотин четиридесет и седем лева и петдесет ст.) лева, начислена върху сумата от 4500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от трудова злополука за периода от **28. 07.2020 г. до 17.03.2022г., на осн. чл. 86, ал.1 ЗЗД.**

Ищецът желае присъждане и на сторените по делото съдебно- деловодни разноски и адвокатски хонорар.Обективира доказателствено искане за приобщаване по делото на гр. дело № 20223110103508 на ВРС, XXXV състав.

В СРОКА по чл. 131 ГПК ответникът, чрез адв.В. В. от АК Варна е изразил следното становище по иска :

Ответникът намира иска за допустим, но неоснователен.

Твърди се в отговора на искова молба, че ищецът не бил предприел действия за търсене на мораторна лихва по чл. 86 ЗЗД.

В приключилото между страните с влязло в сила Решение № 3859/8.12.2022 г., постановено по гр.д.№ 20223110103508 на ВРС, XXXV състав не била търсена такава лихва, което било субективно решение .

Сумите за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска , били изплатени на ищеца, както и направените разноски и адв.хонорари .

Сочи се на следващо място, че с платежно нареждане от 18.09.2023 г. на ищеца била изплатена сумата от 747.50 лв. изчислена върху сумата от 4500 лв. за периода 28. 07.2020 г. до 17.03.2022г.

Ответникът твърди , че по никакъв начин не е станал повод за завеждане на настоящото производство, като сочи че с изплащане на мораторната лихва на ищеца взаимоотношенията между страните били уредени по един несъмнен и категоричен начин.В подкрепа на изложеното ответникът представя и моли по делото да бъде прието като доказателство заверено за вярност с оригинала копие на авизо местен превод по ел.път от 18.09.2023 г.

Поради изложеното по-горе, ответникът моли съда да отхвърли иска като неоснователен поради липса на предмет и да бъде прекратено производството.

В проведеното по делото открито съдебно заседание от 11.12.2023 г. ищецът редовно призован, не се явява, не се представлява. С молба с вх.рег.№ 92826/08.12.2023 г. ,депозирана по делото от адвокат В. Д. - пълномощник на ищеца , изрично е било заявено, че няма възможност да присъства в съдебно заседание, тъй като е служебно ангажирана в РС - Шумен, желае даване ход на делото в нейно отсъствие. С цитираната писмена молба ищецът, чрез адв. В.Д. поддържа исковата молба и няма възражения по проекто-доклада на делото, моли да бъде прието гражданско дело № 3508/2022 г. по описа на РС - Варна, 35 състав. В същата молба , а и в изпълнение на указанията на съда , ищцовата страна потвърждава, че е получила на 18.09.2023 г. сумата от 747,50 лв. по банкова сметка, желае представеното с отговора на искова молба платежно нареждане да бъде прието като

доказателство за признание на иска по основание и размер, като счита, че поканата за плащане представлява и депозираната искова молба по гражданско дело № 3508/2022 г. по описа на РС - Варна, 35 състав. Претендира присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски по настоящото дело, за което е приложен списък по чл. 80 от ГПК. По същество ищецът сочи, че ответникът му дължи съдебно - деловодни разноски .

В същото открито съдебно заседание ответното дружество, представлявано от адв.В. моли съда да отхвърли иска поради погасяване чрез плащане. Изрично е обективизирано искане от ответната страна да не се присъждат разноски в полза на ищеца, т.к. ответникът не е станал причина за завеждане на делото.

СЪДЪТ, след запознаване със становищата на страните, съвкупен и поотделен анализ на събраните по делото писмени доказателства, въз основа на приложимия закон и съгласно чл.235 и чл. 236 ГПК , приема за установено и доказано по делото, от фактическа страна следното :

От фактическа страна, на база приобщените по делото писмени доказателства : представения от ищеца в заверено за вярност с оригинала копие на Трудов договор № 079/12.04.2019 г.; представеното от ответника преводно нареждане за кредитен превод от 18.09.2023 г.и приобщеното в цялост гражданско дело № 3508/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, 35 състав, ведно с приложеното към него въззивно гражданско дело № 682/2023 г. по описа на Окръжен съд - Варна, съдът приема за безспорно доказано следното :

С Решение № 3859/08.12.2022 г., постановено от РС Варна, XXXV - ти състав, по гражданско дело № 20223110103508 по описа за 2022 година, РС Варна се е произнесъл по исковата молба предявена на **18.03.2022 г.** от ищеца Е. Б. против ответното дружество „****“ АД .

Видно е диспозитивите на така постановеното Решение на РС Варна по гр.д. № 3508/2022 г., че първоинстанционния съд е осъдил „****“ АД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ***7, **да заплати на Е. В. Б., ЕГН: *****, с постоянен адрес: **, сумата от 4500.00 (четири хиляди и петстотин) лева - част от претенция, цялата в размер от 15 000 (петнадесет хиляди) лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, настъпили в резултат от трудова злополука от 10.05.2019 г. , ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 КТ, като е отхвърлил предявения иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца горницата над присъдените 4500.00 (четири хиляди и петстотин) лева до пълния заявен размер от 10000.00 (десет хиляди) лева - част от претенция, цялата в размер от 15 000 (петнадесет хиляди) лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, настъпили в резултат от трудова злополука от 10.05.2019 г. , ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1, вр. с ал. 3 КТ.**

Със същото Решение съдът се е произнесъл и по въпроса за отговорността за

разноските , като от диспозитива на акта по същество се установява, че Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника ЗЕАД „***“, ЕИК: ***.

Против първоинстанционното Решение е била депозирана въззивна жалба с рег. вх. № 4290/19.01.2023 г. от ответното дружество „*** „ АД , по която е образувано и въззивно гражданско дело № 20233100500682 по описа на Окръжен съд Варна за 2023 г.

С **Решение № 755/ 21.06.2023 г.** на ОС Варна , V - ти състав по въззивното гр.дело № 682/2023г. , ОС Варна е потвърдил първоинстанционното решение в обжалваната част - в частта, в която ответникът е осъден за заплати на ищеца **сумата от 4500.00 (четири хиляди и петстотин) лева** - част от претенция, цялата в размер от 15 000 (петнадесет хиляди) лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, настъпили в резултат от трудова злополука от **10.05.2019 г. , ведно със законната лихва** върху тази сума, считано от **датата на депозиране на исковата молба** до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 КТ . Със същия акт ОС Варна се е произнесъл и по въпроса за отговорността за разноси във въззивното производство .

С **Определение № 2634/06.07.2023 г.** /л.46,47от въззивното дело / Окръжен съд Варна е оставил без уважение молба с вх.№ 16411/29.06.2023 г. от Е. Б. чрез адв. В. Д., в която е обективизирано изявление за частичен отказ от предявения иск за горницата над 4500 лв. до цялата претенция в размер на 15000 лв.

С **Определение № 2831/19.07.2023 г.** ОС Варна по в.гр.д. № 682/2023 г. по описа на ВОС се е произнесъл по реда на чл.248 ГПК, като е изменил постановеното по в.гр.д. № 682/2023 г. по описа на ВОС Решение № 755/21.06.2023 г. в частта за разноските, осъждайки ответното дружество да заплати на адвокат В. Д. допълнително сумата от 395 лв. представляваща адвокатско възнаграждение, направени разноси пред въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК и чл. 38, ал.1 т.2 ЗАДв.

От изложеното по -горе се налага и извода, че считано от датата на влизане в законна сила на Решението постановено от РС Варна по гр.д. № 3508/2022 г. по описа на РС Варна, XXXV -ти състав, а именно : **19.07.2023 г. спорът между ищеца и ответното дружество относно дължимостта и размера на обезщетението по чл.200 КТ** ведно със законната лихва върху главницата , считано от датата на предявяване на иска през 2022 г. - 18.03.2022 г. е окончателно решен със **СПН**.

Видно е от материалите по предходно воденото между старините гражданско дело № 3508 /2022 г. по описа на ВРС, че с исковата си молба от 18.03.2022 г. ищецът е заявил пред съда само претенция за присъждане на законна лихва , считано от предявяване на исковата молба, без да е търсил обезщетение за мораторна лихва . Гореизложеното и неоспорено от ответника налага извод от правна страна, че исковата молба, по която е образувано и водено настоящото производство е процесуално допустима , заявена при ясен правен интерес от ищеца .

Видно от лист първи от настоящото дело , исквата молба по гр.д.№ 9750/2023 г. по описа на ВРС, XLII -ри състав е предявена в съда от Е.Б. против „****“ АД на дата 28.07.2023 г. и има за предмет присъждане на мораторна лихва от 747.50 лв. , изчислена върху сумата от 4500 лв. за периода от 28.07.2020 г. до 17.03.2022 г.

Ответникът е представил по делото,а и на **лист 16 - ти** е приобщено заверено за вярност с оригинала копие на **преводно нареждане** в подкрепа на възражението си , че е платил претендираната мораторна лихва . В цитираното преводно нареждане е вписано основание за плащане от ответника към ищеца - номера на настоящото дело , размер на сумата от 747.50 лв. и дата 18.09.2023 г.Ищецът от своя страна, чрез адв.Д., не само , че не е оспорил плащането, но е отправил искането преводното нареждане да бъде приобщено като писмено доказателство по делото .

При така изложеното по -горе, от фактическа страна се налага и извод, че исквата претенция с цена от 747.50 лв. е предявена от ищеца на дата 28.07.2023 г., а плащането на паричното вземане в посочения размер е извършено от ответника към ищеца на дата 18.09.2023 г. , или почти 2 месеца , след образуване на настоящото исково производство и 17 дни след получаване на преписа от искова молба (видно от л.13 -ти от делото - ответникът е получил препис от исквата молба по настоящото дело на дата 01.09.2023 г.).

Други доказателства по делото не са ангажирани .

Въз основа на така изложеното от фактическа страна, съдът при спазване на нормите на чл.235 и чл.235 ГПК достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ :

С доклада по делото, съдът е намерил, че предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД е процесуално допустим, доколкото не се твърди от страните вземането за мораторна лихва за забава да е било предмет на предходното водено помежду им гр. дело.

Изрично с доклада по делото съдът е обявил на страните , че спора има само правен характер и се свежда до това дължи ли плащане ответника на исквата сума или е налице погасяване на вземането чрез извършено плащане от 18.9.2023 г.

Предвид факта, че старините не спорят относно правопораждащите факти, които би следвало да се доказват и ответника е представил доказателства за плащане, съдът е дал възможност на ищеца да заяви до края на съдебното дирене дали въобще поддържа иска си и оспорва ли плащането.В изпълнение на това указание ищецът чрез адв.Д. е заявил, че не оспорва плащането .

Разгледан по същество иска, с който е сезиран РС Варна следва да бъде отхвърлен ,но не като неоснователен и или недоказан, а като погасен чрез плащане, извършено в хода на производството по делото .

Съгласно **Решение № 133/28.05.2011 г. на ВКС** , Трето гражданско отделение , с докладчик съдията С. Димитрова постановено по реда на чл.290 ГПК, задължителна съдебна практика за настоящата първа инстанция , по гр.дело № 664/ 2010 г. ,а и трайната съдебна практика , вземането на ищеца за вреди от трудова злополука става изискуемо от деня на настъпване на събитието , като работодателят отговарящ обективно изпада в забава и без

покана и от деня на злополуката . В същото Решение ВКС е дал отговор и на друг правно значим въпрос свързан с приложението на чл. 111 б. „в „ 3ЗД, съгласно която материално правна норма вземанията за лихви се погасяват с три годишна давност, давайки отговор на въпроса за кой период от време се дължат лихви за забава : „Ищецът има право на мораторна лихва върху главницата ,т.к. давността тече от всеки ден на забавата , но не за целия период , а последните три години преди предявяване на иска „

При така цитираната практика на ВКС при доказаност и установеност на факта настъпила трудова злополука на дата 10.05.2019 г. , предявяване на иска с правно осн. чл. 200 КТ на дата 18.03.2022 г. ищецът има право да търси мораторна лихва за три години назад от 18.03.2022 г.

За обосноваване на извода за основателност и доказаност на иска съдът се позовава на трайната съдебна практика, според която когато задължението произтича от неправомерно увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана, поради което и дължи обезщетение от момента на настъпване на увреждането. Т.е. лихвата като обезщетение при неизпълнение на вземане за неимуществени вреди ,произтичащо от деликт, е дължима от момента на настъпване на правопораждащия юридически факт - увреждането , а не от момента на влизане в сила на съдебния акт за определяне на размера на обезщетението, т.е. от момента на изискуемостта на вземането , а от момента на ликвидността му .Посочените правила, така както твърди и ищецът чрез процесуалния си представител, намират субсидиарно приложение и при отговорността на работодателя за неимуществени вреди, причинени на работника/служителя в следствие на трудова злополука или професионално заболяване ,по силата на препращащата разпоредба на чл.212 КТ (в този см. **Решение № 217/25.07.2013 г. по гр.д.№ 1038/2012 г. на IV - то гр.отделение , ВКС**) .Съгласно разпоредбата на чл.212 КТ, за неуредените въпроси по имуществената отговорност на предприятието за причиняване на смърт или увреждане на здравето на работник се прилага гражданския закон.По отношение на дължимото обезщетение за забава при изпълнение на задължението на работодателя по чл.200 КТ за обезвреда на настъпили вреди от професионално заболяване или трудова злополука, приложими са общите принципи , изразени в чл. 84 , ал. 3 3ЗД и чл. 86 3ЗД- работодателят , дължащ обезщетение по чл.200 КТ ,изпада в забава от настъпване на увреждането , резултат на трудова злополука (така : **Решение № 5/02.02.1995 г. постановено от ВКС, IV- то гр.отделение**).

В случая ищецът е сезирал настоящия съдебен състав с претенция с цена от 747.50 лв. за периода от 17.03.2022 г. до 28.07.2020 г. , или претенцията изцяло попада в рамките на тригодишния период назад във времето , в който ищецът има законовото право да търси мораторна лихва . Именно във връзка с приложното поле на чл.111 , б.„в“ 3ЗД ищецът е определил и времевия период за който търси мораторна лихва върху определеното му с влязло в сила парично обезщетение от 4500 лв. , т.к.погасителната давност за вземането за период преди 28.07.2020 г.и към датата на сезиране на настоящия съд , би обосновала частична неоснователност на иска поради погасяване на вземането по давност.

При изложеното по -горе, съдът извежда извод ,че независимо от субективната

преценка на ищеца при първоначално завеждане на исковата му молба против ответника за обезвреда на установените със СПН неимуществени вреди в резултат на трудова злополука , с настоящата искова молба ищецът е упражнил законното си право да търси мораторна лихва за период от време , за който не е изтекъл срока по чл.111 б. „в“ ЗЗД .Размерът на иска не е оспорен от ответника, а и за неговото точно определяне на са необходими специални знания, т.к. подлежи на пресмятане чрез ползване на различни програмни продукти, основно „АПИС „ - изчислителни системи .

Съдът намира ,че ищецът е установил и доказал на база писмените доказателства че му се следва мораторна лихва от 747.50 лв. за периода 28.07.2020 - 17.3.2022 г. , поради което и искът се явява доказан по основание и размер .Според ищеца с плащането на исковата сума ищецът е признал иска, но ответникът не извършвал подобно процесуално действие .

Ответникът както бе посочено е представил по делото доказателства затова , че е платил по банков път на ищеца исковата сума от 747.50 лв.

Плащането на исковата сума има за правна последица погасяване на вземането,предмет на иска, поради което и искът само на това основание следва да се отхвърли .

Приемайки , че с извършеното в хода на производството по делото плащане ответникът е изпълнил към ищеца задължението си за заплащане на мораторна лихва, съдът отхвърля иска поради погасяване чрез плащане.

Въпреки изхода на спора, в настоящия случай на ищеца се дължат съдебно - деловодни разноски, т.к. плащането е извършено по време на висиящността на процеса.Отделно от горното : ответникът не е признал иска, поради което и при липсата на една от двете кумулативни предпоставки включени в нормата на чл. 78, ал.2 ГПК не стои за разглеждане въпроса следва ли да се възлагат разноските в тежест на ответника. С оглед горното, при вземане предвид на осн.чл.235, ал. 3 ГПК факта на плащане на исковата сума, настъпил след предявяване на иска, факт който е значение за спорното право ,а и при липса на признание на иска съгласно чл.237 ГПК, съдът на осн. чл. 78, ал.1 ГПК присъжда разноски в полза на ищеца и в тежест на ответника.

В списъка по чл.80 ГПК (л.25 от делото)ищецът моли да му бъдат присъдени следните разноски по делото : сумата от 50.00 лв. за заплатена държавна такса . Моли в полза на адв.В.Д. от АК Варна, на осн. чл. 38, ал.2 , вр. чл. 38, ал.1 , т.2 ЗАДв за предоставената на ищеца безплатна правна помощ , като материално затруднено лице, да бъдат присъдени разноски в размер не по -нисък от предвидения в чл. 7 , ал. 2, т.1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Искането на ищеца за присъждане на сумата от 50 лв. внесена държавна такса е изцяло доказано и по основание и размер, поради което и съдът присъжда в полза на ищеца този разход .

По делото е безспорно установено , че ищецът е представляван от избран от него

процесуален представител - адв.В.Д., като защитата която е осъществил адвокатът е по реда и при условията на чл. 38, ал.1 ЗАДВ.

В подкрепа на искането с правно осн. чл.38, ал.2 ЗАДВ , по делото към списъка по чл.80 ГПК е приложено заверено за вярност с оригинала копие на Договор за правна защита от 27.07.2023 г./л.26/ от което е видно, че адв. В.Д. е приела да представлява ищеца съгласно чл. 38, ал.1 т.2 ЗАДВ.

Съгласно чл. 38 , ал. 1 ,т.2 от Закона за адвокатурата Адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, какъвто е и настоящия случай. В следваща алинея на чл. 38 ал.(2) (Доп. - ДВ, бр. 97 от 2012 г.) изрично е записано, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.Нормата на чл.38 ЗАДВ. препраща към Наредба № 1 /2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения . Съгласно чл. **чл.7, ал.(2)** от Наредба 1 /2004 г. (Изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г., изм. и доп., бр. 84 от 2016 г.; изм. с Решение № 9273 от 2016 г. на ВАС на РБ - бр. 41 от 2017 г., в сила от 23.05.2017 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г.; изм., бр. 68 от 2020 г., бр. 88 от 2022 г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: **т.1. при интерес до 1000 лв. – 400 лв.Или съгласно чл. 38, ал.2 ЗАДВ. на адв.В.Д. се дължат разноси в размер на 400 лв. - в минималния размер от 400 лв., определен от съда съгласно чл. 7, ал.2 т.1 от Наредба № 1 /2004 г. и чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.**

В обобщение: съдът присъжда в полза на ищеца съдебно - деловодни разноси в размер на 50 лв. за платена държавна такса и сумата от 400 лв. адвокатско възнаграждение в полза на адв.В.Д..

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения осъдителен иск от ищеца **Е. В. Б., ЕГН *******, с постоянен адрес: *** (чрез процесуален представител адвокат от АК Варна - В. Д. , със съдебен адрес: ***) **против** ответното дружество „П.-Т.“ АД, ЕИК *** , със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от А. Ф. А., **с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД** и с искането ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца **лихва за забава (мораторна лихва)** в размер на **747.50 лв.** (седемстотин четиридесет и седем лева и петдесет ст.) **начислена за периода от 28. 07.2020 г. до 17.03.2022г.** върху сумата от 4500 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от трудова злополука, **поради погасяване на паричното вземане от 747.50 лв. чрез плащане, извършено в хода на производството по делото .**

ОСЪЖДА „П.-Т.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от А. Ф. А. **ДА ЗАПЛАТИ** на ищеца **Е. В. Б., ЕГН *******, с постоянен адрес: *** **СУМАТА** от общо **50.00 лв.** (петдесет лева) - сторените от ищеца пред настоящата инстанция съдебно-деловодни разноски за платена държавна такса, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА „П.-Т.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от А. Ф. А. **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат от АК Варна - В. Д. , със съдебен адрес: *** **СУМАТА** от общо **400.00 лв.** (четиристотин лева) - адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ на ищеца пред настоящата инстанция, на основание чл. 38, ал.2 ЗАдв. и чл. 7, ал.1 т.1 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване на страните в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа, с въззивна жалба , пред Окръжен съд Варна .

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните ѝм представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____